

DAGNINGEN

**"TY HERREN GUD ÄR SOL
OCH SKÖLD."**

—Psaltaren 84:12

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

MARS 1955

VÅR KÄRE BRODER I KRISTUS

Skräddaremästare

N. C. LARSSON I VINSLÖV

(Redaktör för Dagningen)

avled hastigt på lasarettet i Kristianstad tisdagen den 15 febr. 1955 på fm. i full trosvisshet på SANNINGEN, uppenbarad i ORDET. Sorgebudskapet kom oväntat och kännes tungt för hans efterlämnade: "sonen Herbert, släkt och en stor skara vänner".

BIBELSTUDIESÄLLSKAPET DAGNINGEN.

IN MEMORIAM

Broder Nils Christian Larsson, Vinslöv

Från bröderna i verksamhetskommittén för Dagningen har insänts följande:

Ett sorgens bud nådde oss vid meddelandet om vår käre broders bortgång. Under många år ha vi känt vår broder och värderat honom för hans stora nit och trohet uti Sanningens tjänst, särskilt beträffande hans arbete med utgivningen av Dagningen. Denna tidning, som — på initiativ av Broder Sandblom i Göteborg — startades omkring år 1949 — har alltsedan början haft till ansvarige utgivare och redaktör vår nu hänsovne broder Larsson.

Han var född den 24 juli 1880, i Sjöbo, Malmöhus län, och var således vid sin död nära 75 år. Sedan han lärt skrädderiyrket praktiserade han både i Danmark och på ett flertal platser i Sverige, bl. a. i Ängelholm och Landskrona samt i Kristianstad. På sistnämnda plats drev han under många år egen skrädderirörelse tills han för c:a fyra år sedan inköpte en villa i Vinslöv, där han fortsatte sin verksamhet. Larsson var känd som en skicklig yrkesman och som en sympatisk och gladlynt människa. I oktober förra året ayled hans hustru Esther.

Hans villighet till att tjäna troget tillika med hans goda insikter uti Sanningens budskap har glatt oss alla, och vi äro övertygade om att hans gärning blivit till stor välsignelse för många vänner och läsare av Dagningen.

Broder Larsson föll — rent bokstavligt talat — på sin post, och våra hjärtan äro fyllda av tacksamhet till både Gud och vår broder, som vi kommer att sakna, när hans plats nu är tom.

Vår hänsovne broder Larsson kom i unga år till tro på Gud och anslöt sig först till frälsningsarmén. Kort tid därefter fick han höra budskapet om Sanningen, vilket fröjdade hans hjärta och som han

förblev trogen intill sitt livs lut. Under många år tjänade vår broder såsom Pilgrim" och reste omkring på olika platser i Sverige och höll föredrag om Bibliska ting, delade ut sanningslitteratur och lyste upp tillvaron för människor han mötte, med sitt alltid solljusa leende.

Om dem, som äro trogna sin kallelse intill döden, säger Guds Ord (se Upp. 2:10, Upp. 20:6, 1. Joh. 3:2, Fil. 3:21 och 2. Tim. 2:11) att de skola uppväckas i Hans likhet med en härlig andlig kropp. Och de som hava dött i Kristus skola uppstå först. (1. Tess. 4:16).

Vi tro att denna härliga lott är vår hänsövne broder Larssons.

Med stor tacksamhet önska vi Frid över hans minne.

G. E. Sandblom. — Emil Andersson. — Erik Olsson.

Verksamhetskommittén för Dagningen vill härmed meddela att tidningen kommer att fortsätta sin verksamhet såsom förut, och ha vi uppdragit åt broder Einar Dominique att redigera Dagingens marsnummer.

G. E. Sandblom. — Emil Andersson. — Erik Olsson.

Broder Herman Larsen från Köpenhamn har sänt oss följande hälsning:

VÅR KÄRE BRODER OCH MEDABETARE
I HERRENS TJÄNST

N. C. LARSSON I VINSLÖV

avsomnade tisdagen den 15 februari 1955 på fm. på lasarettet i Kristianstad efter en nödvändig operation. Vår käre broder var mycket svag efter denna och blodörföring måste utföras, men en blodpropp,

som stötte till, gjorde hastigt slut på hans kroppsliga liv. Broder Larsson var mycket frimodig före operationen, och på läkarens fråga, om han var ängslig eller rädd svarade han, att han inte kände den ringaste ängslan, ty han hade för många år sedan lagt sitt liv i Herrens händer och litade på Hans beskydd och ledning i allt.

Dödsbudet nådde oss på torsdagen den 17 febr. på fm., varvid meddelades att begravningen skulle äga rum söndagen den 20/2 kl. 16. Syster Karen och broder Herman Larsen från Köpenhamn beslutade genast att resa till begravningen såsom representanter för de danska vännerna, enär de danska vännerna hade haft så stor plats uti vår käre avlidne broders hjärta. Vi ansågo oss böra göra denna sista kärlekstjänst för vår käre broder, vars kärlekstjänst och nit för Sanningen — under särdedeles vanskliga förhållanden i yttre avseenden — som vi haft många tillfällen till att följa och glädja oss över.

Så upprann då begravningsdagen i en riktigt barsk men vacker vinter. På resan till Vinslöv träffade vi på tåget broder Elov Johansson och Syster Hulda, vilken var den som först underrättade oss om vår käre broders bortgång. Vi kom då till hemmet i Vinslöv, som broder N. C. Larsson så ofta hade talat om för oss, och även önskat att vi skulle besöka. Det blev i stället till hans begravning som vi kommo dit. Broder Larssons sväger och svägerska, Arvid och Hanna Nilsson mottog oss hjärtligt och gästfritt, samt gjorde allt de kunde för oss och för broder Einar Dominique, som anlant dit redan dagen förut — på lördagen. Broder D. skulle ju även söka taga vara på de papper m. m. tillhörande "Dagningen", vilket Broder Larsson hade lämnat efter sig och detta var ett mycket stort arbete.

Det gjorde ett särskilt dystert intryck på oss att få se och träffa broder Larssons och Systers Esthers sjuke son, som så hastigt hade mistat både sin far och mor, vars hjälp han ju hade varit i så stort behov.

Begravningshögtiden ägde rum i Vinslövs grakapell, som gott rymde de c:a 35 personer, vilka hade samlats till sorgehögtiden. Denna inleddes av broder Einar Dominique, som till orgelackomp. av musikdir. Sigurd Andersson sjöng sången: "Hos Gud är idel glädje" av Oscar Ahnfelt. Denna sång passade särskilt bra på vår borttagne bro-

der, som var fylld av Herrens glädje. — Sedan ceremonien var slut — officiant var kyrkoadjunkt J. Adrian — talade broder Dominique på ett gripande sätt om sina samtal med sonen Herbert, som svagt förstod när hans kära moder dog, att hon nu var hemma hos Jesus. "Kommer du ihåg" — sade broder D. — "när jag sist var här"? "Ja," — svarade Herbert", och fortsatte: "Mamma var så trött, hon är hos Jesus", sade han helt spontant. Broder D. fortsatte: "Nu är också din pappa hos Jesus, och — en gång skall även du få komma till Jesus och kanske också jag", sade broder D. — Herbert, som låg i sin säng, vände sig mot väggen och grät. — Allas tankar gingo säkert i denna stund till denne son, som nu hade lämnats ensam kvar.

Br. Dominique framförde även Göteborgs-församlingens tack och nedlade deras krans. Han tackade även å sina egna vägnar för gott samarbete och för vännerna i Stockholm och övriga vänner i Sverige, vilka hade stött broder Larsson i arbetet med Dagningen.

Broder Herman Larsen från Köpenhamn bringade vid båren de danska vännernas tack för de många goda stunderna, som de hade haft tillsammans om Guds heliga Ord. Vi mötte alltid broder Larsson fylld av Herrens glädje, ivrig och nitisk i Herrens välsignade tjänst. Ordet från Dav. psalm 126:3 passar bra in på vår broder: "Ja, Herren hade gjort stora ting med oss, däröver äro vi glada." —

Broder Elov Johansson trädde fram till kistan och tolkade sin tacksamhet till Gud för broder Larssons välsignade tjänst. Genom denna erhöill han för många år sedan den välsignade Sanningen, som ännu fyllde hans hjärta med glädje, fastän han nu var mer än 83 år gammal.

Till sist sjöng broder Einar D. till orgelackomp. av musikedirektör A. sången: "Jag är främling, jag är pilgrim" med musik av E. S. Lorenz, varefter kistan utbars ur kapellet, företrädd av prestaver under det att vacker orgelmusik utfördes av Dir. A. —

Högtiden i kapellet var sedan slut. Många vänner både i Sverige och Danmark hade säkert önskat att få vara med vid densamma. Dock voro väl många närvarande i anden och i sina tankar, därom vittade ju de många kransar som hade sänts till båren från Göteborg, Stockholm m. fl. platser i Sverige samt från vänner i Danmark.

Efter färden från kapellet till Nya kyrkogården, (som ligger ett bra stycke från kapellet), där kistan sänktes i familjegraven, — bredvid hans några månader tidigare avlidna hustru Esther, — togo vi ett hastigt farväl från graven och den vackra, snötäckta kyrkogården. Samtliga deltagare inbjödos till pensionat Ruth, där kaffe serverades, varefter en minnesgudstjänst hölls. Broder Dominique spelade och sjöng flera andliga sånger, varav må särskilt nämnas "Stormen", som han sedan tog till utgångspunkt för sitt vittnesbörd. Broder Dominique berättade på ett gripande sätt om sina andliga erfarenheter, särskilt under hans första besök vid Konventet å Slusemöllan år 1952. —

Broder Herman Larsen läste det brevet, som han erhöll från vår hänsovne broder Larsson, under mellantiden för de båda operationerna. Broder Larsson hade bett läkaren om tillstånd till att få göra ett uppehåll mellan de båda operationerna, så att han kunde komma hem och utsända Dagningens Februarinumner, vilket också skedde. Detta må man väl kalla TROHET intill döden.

Att vittnesbörden, som framfördes såväl i kapellet som vid minnesgudstjänsten å pensionatet, gjorde djupt intryck på mer än en, det vittnar den önskan om förbön, som framställdes från en person, som stod broder Larsson nära. Denna önskan gläder oss mycket, och alltsedan vårt besök i Vinslöv har vi ihågkommit denne käre i våra böner inför Nådens tron.

Så är alltså vår broder Larssons tjänst avslutad här på jorden, och vi tacka Gud för densamma. Under det sista året fick han utföra den under svåra yttre förhållanden och en inre kamp och press. Han har nu gått in uti sin Herres glädje, och hört sin käre Frälsare säga: "Du var trogen i det lilla, — jag skall sätta dig över mycket.

Välsignat är broder N. C. Larssons minne.

Broder Herman Larsen.
(Daggry - Köpenhamn).

Broder N. C. LARSSON, Vinslöv

Hastigt och smärtsamt för mig och Dina vänner blev budskapet om Din bortgång, eller rättare *hemgång*.

Olika bedömer vi människor varandra ibland. Våra medmänniskors beteendemönster, som inte överensstämmer med vårt eget, och vars motiv vi inte genast kunna fatta, fördöma vi ofta hårt på olika sätt. Jag har funnit att ingen kan rätt bedöma en annan människa, innan man fått tillfälle att på något sätt bära den människans börda eller del därav några steg på levnadsvägen.

Det blev mig — genom Guds stora nåd och barmhärtighet — givet att få blicka in i vår hemgångne broder Larssons inre under hans sista levnadsår. I synnerhet efter hans hustrus, Esther, bortgång, då jag var ombedd att närvara vid hennes begravning. Jag lärde därvid även känna deras son, Herbert, och fattade genast sympati och kärlek till honom, som jag tror han besvarade.

Broder Larsson hade tagit som sin huvuduppgift här i livet såsom från vår Himmelske Fader, nämligen att sprida budskapet om Guds Sanning, uppenbarad i Ordet. Det var därför han älskade Dagningen överallt annat i världen. "Den var," för att använda hans egna ord till mig", honom så dyrbar som hans eget öga."

Att älska bröderna och giva sitt liv för dem, om så krävdes, det var hans stående uttryck.

Under den sista tiden har jag varit vår broder behjälplig med redigeringen av tidningen, och under de allra sista månaderna, har vårt samarbete varit så intimt, att jag blivit totalt förkrossad. Jag har med förvåning och glädje sett hur vår käre broders andliga liv blivit fördjupat mer och mer. Har förnummit huru han liksom "haft den Osynlige för ögonen", och därför kunnat härda ut.

Tid för skrivning blev det inte så ofta på senaste tiden, ehuru han tidigare skrivit till mig mycket flitigt. Men nu tog han telefonen till hjälp, och det hände ibland, att han ringde till mig utan särskild anledning, blott för att få utgjuta sin sorg och nöd för en medbroder, varvid det kunde hända, att han även brast i gråt.

Nu behöver han inte gråta och ängslas mer, inte ens för sonen Herbert, som låg honom varmt om hjärtat. Men vår himmelske Fader skall helt visst även taga hand om honom.

Tack käre broder Nisse för gott sällskap ett litet vägstycke genom tidens lidande mot vårt härliga mål i Evighetens värld.

*"I kvällens mörka vemodsstund
innan ögat sluter sig i en blund,
jag sjunger till min Harpas klang
för Vänner kär' en Godnatts-sång.*

*Då öppnas hjärtats slutna bok,
som tolkar Vänskaps ömma språk,
ty Harpans strängar jag förstår,
om de ej Vänners öra når.*

*Då ilar Längtan hastigt hän
intill vårt hjärtas sanna Vän,
ty bakom Tidens mörka hav
där finns ej sorger eller grav.*

*Där fälles inga tårar mer
och sjuka själar vi ej ser
i Jesu hulda Frälsarefamn
vi glömmer jordens nöd och skam.*

*Så Vänner kär ett långt God Natt,
Till himlens Gud vårt Hopp vi satt.
Snart landar vi i Fridens hamn. —
God Natt, God Natt i Jesu namn."*

Med hand i hand i slutna vänskapsring sjöngs denna avskeds-sång å förra årets konvent i Slusemöllan, varvid vår broder med hänförelse ledde sången.

Med hopp om Återseende.

Din Broder och Vän Einar Dominique.

I evighetens ljus

*I Evighetens ljus — o, må jag se
de skickelser, som mig här nere möta.
Han, som mig skapat till sin egendom,
vet också bästa sättet att mig sköta.
Vad mer, om det är mörkt en liten tid,
när Evigheten följer med sin frid.*

*I Evighetens ljus — o, må jag se
de steg, som jag för varje dag bör taga,
och spåra uti allt den band, som vill
allt närmare till sig mitt hjärta draga.
Den motgång, som vill tynga mig till jord,
må bliva mig ett himmelskt lystringsord.*

*I Evighetens ljus — o, må jag se
de vassa törnen, som här nere såra,
och vänta rosorna uti det land,
där jordens lust ej skall mitt hjärta dära.
Där utan fara jag kan njuta glad
av vilan, fröjden i Guds stad.*

*I Evighetens ljus — hur krympa de
tillsammans, bördorna som här mig trycka.
Vad nu kan synas mig svårt och tungt
är kanske just till slut den största lycka.
När himlens port en gång jag lyckligt når,
helt visst för bördorna jag tacka får.*

Övers. från "the Dawn's Mars-nummer 1955 av broder Einar D.

Vår Herres Kristi åminnelsemåltid 1955

Efter kl. 6 (18) på tisdagsaftonen den 5 April komma grupper av Herrens folk — Sanningens Vänner — i många delar av världen att samlas till iakttagande av Jesu döds åminnelsefest medelst "osyrat bröd" och "vinträdets frukt", vilka utgöra sinnesbilder av hans brutna kropp och utgjutna blod. Aposteln Paulus skrev: "Ty så ofta I äten detta bröd och dricken kalken, förkunnen I Herrens död, till dess att han kommer." (I. Kor. 11:26). Jesus dog såsom det antitypiska Påsk-lammet, — Guds-Lammet — som borttager världens synd. Det var vid slutet av Herrens verksamhet på den fjortonde dagen i första månaden — den dag, som föregick de sju dagar, vilka bland judarna firades såsom påskhögtid — som Herren Jesus dog.

I enlighet med den judiska kalendern infaller den fjortonde dagen av månaden Nisan i år på onsdagen den 6 April. Enär den bibliska dagen börjar vid solnedgången, betyder detta sålunda att Jesus åt påska-

*I Evighetens ljus — hur smått det blir,
som annars bär på jorden stort kan vara,
och guldets bleknar för den glans, som där
skall alltings rätta värde uppenbara.
Vad gäller jordisk ära för Guds tron,
där Lammets ära fyller varje ton?*

*När sist jag står i Evighetens ljus,
och jordens sorgedagar gått till ända,
hur skall jag icke då med salig fröjd
min tanke och min blick tillbaka vända
och prisa Gud, att re'n bland jordens grus
jag vandra fick i Evighetens ljus.*

(Ur Morgondagg).

lammet för sista gången med sina lärjungar "i den natt, då han var förrädd", vilket svarar mot Tisdagen den 5 April, efter solnedgången (kl. 18), d. v. s., vad vi nu kalla aftonen av den trettonde dagen. Jesus inbjöd då sina lärjungar att taga del av brödet och vinet samt förklarade, att detta symboliserade hans "utgivna" kropp och hans "utgjutna" blod. (Luk. 22: 19—20). Tusenden av Herrens folk tro att denna årliga Åminnelse är den enda rätta tiden att taga del uti dessa minnesemblem. Så komma de också att under detta året vilja följa den bibliska seden att ännu en gång "Minnas Honom" och på detta särskilda sätt förnya sina egna invigningslöften till att lida och dö med honom, inspirerade av hans löfte att, — om de äro trogna intill döden, — få bliva delaktiga med Kristus i hans härliga Rike.

Det är en enkel ceremoni vari dessa deltagare bekänna sin tro på Kristi ställföreträdande försoningsverk genom att taga del av brödet och vinet. Paulus skrev i 1. Tim. 2: 3—6 att "Kristus Jesus gav sig själv till lösen för alla, varom ock vittnesbördet skulle frambäras, när tiden var inne." Det var den fullkomliga människan Adam, som syndade och drog dödsstraffet uppå sig själv och sin avkomma. Det var den fullkomliga människan, Jesus Kristus, som gav sig själv i döden såsom en ersättare för att därigenom bereda åt mänskligheten en väg att undkomma döden. "Han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens". (1. Joh. 2:2).

Denna Guds Nåds anordning är verksam ibland Herrens folk nu på Trons grund. Jesu offer beredde åt Adam och alla hans efterkommande ett tillfälle att bliva återställda till fullkomligt liv såsom mänskliga varelser. Under Rikets ålder kommer detta tillfälle att utsträckas att omfatta hela människosläktet, vilket för den största delen, — d. v. s. dessa som hava dött under de flydda århundradena — kommer att med nödvändighet betyda ett uppvaknande ur döds-sömnen.

Nu är emellertid förtjänsten av Jesu offer endast tillräknad åt hans efterföljare, — de har faktiskt inte ännu fått nytt liv. Tillräknandet av livet genom Kristus avser, att hans efterföljare skall kunna erbjuda sig själva såsom offer — erkända av Gud. "Ty om vi hava vuxit samman med honom till en lika död, så skola vi växa samman med honom

till en lika uppståndelse." (Rom. 6: 3—6). Vi äro korsfästa till döden med Kristus om vi mottaga hans inbjudning till att förneka oss själva och taga korset på oss samt efterfölja honom." (Matt. 16:24).

Så när vi taga del av symbolerna — brödet och vinet — för Jesu utgivna kropp och utgjutna blod, så intyga vi därmed att vi inte blott ödmjukt mottagit villkoren för Livet, gjorda genom honom, utan även att vi ingått i ett förbund med Herren genom offer. (Ps. 50:5). Detta förklaras ytterligare av Paulus uti 1. Kor. 10: 16—: "Välsignelsens kalk, över vilken vi uttala välsignelsen, är icke den en delaktighet av Kristi blod? Brödet, som vi bryta, är icke det en delaktighet av Kristi kropp?" Nästa vers betonar tanken: "Eftersom det är ett enda bröd, så äro vi, fastän många, *en enda kropp*."

KRISTI TROFASTHET.

Det är särskilt värdefullt att i deltagandet av emblemen uti den heliga Åminnelsemåltiden och i vår förberedelse för denna heliga måltid återkalla i vårt minne, vilka stora kostnader som återlösningen från synd och död innebar. Betänk vår Himmelske Faders kärlek i utgivandet av sin enfödde Son till att lida och dö. Och betänk vad det kostade Jesus i såväl själsligt som kroppsligt lidande för att bli va vår och hela människosläktets Återlösare. Att återkalla i minnet dessa exempel av gudomlig kärlek och medlidande för den syndfördömda mänskligheten, borde skapa i oss en förnyad avgörelse till att utföra Guds vilja i enlighet med villkoren för vår invigning.

Jesus visste från begynnelsen av sitt ämbete att han skulle dö offerdöden, och hade meddelat detta för sina lärjungar. Han hade sagt att han skulle giva sitt kött för världens liv. (Joh. 6: 51—56). Lärjungarna kunde inte fatta denna verklighet. Inte ens när det blev tydligt för dem att Jesus skulle bli dödad av sina fiender kunde de förstå varför det skulle vara nödvändigt för honom att dö. Detta betydde att Jesus bar bördan av sina sista prövade timmar med ringa förståelse och nytta av mänsklig gemenskap och tröst.

I det "övre rummet" bekände Petrus sin stora kärlek för Mästaren och sin stora villighet att dö för honom, om detta skulle vara nödvän-

digt, och utan tvivel var han då uppriktig i sin bekännelse av lojalitet för Mästaren. Men Petrus, liksom de övriga lärjungarna, föll i sömn, när Mästaren bäst behövde honom. Detta hände i Getsemane örtagård, då Jesus sade till Petrus och Sebedeus två söner: "Min själ är djupt bedrövad, ända till döds, stannen kvar här och vaken med mig." (Matt. 26: 38). "Därefter gick han litet längre bort och föll ned på sitt ansikte och bad och sade:: "Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke som jag vill, utan såsom du vill. Sedan kom han tillbaka till lärjungarna och fann dem sovande. Då sade han till Petrus: "Så litet förmådden I då vaka en enda kort stund med mig." (Matt. 26: 39—40).

Hur mycket skulle det inte betytt för Jesus just *då* att veta, att åtminstone *en* enda mänsklig varelse hade deltagit i hans känslor med åtminstone *någon* grad av förståelse. Ändå var han vänlig mot sina lärjungar. Han gav dem rådet: "Vaken och bedjen, så att I icke kommen i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt." (Matt. 26: 41). Han visste att Petrus och de andra i sina hjärtan voro villiga att göra allt vad de kunde för att hjälpa honom och att de verkligen älskade honom. Men ett större avgörelse- och kärleksprov för sin Faders vilja hade ännu inte kommit. Det var svårt nog att inse, att han måste stå ensam i sitt lidande beträffande mänskligt deltagande, men ännu hade han dock sin Fader till att trösta och bistå sig. Ehuru Fadern inte tog bort lidandets bägare från Sonen, så gav han honom dock tröst även i Getsemane, och gav sin älskade Son styrka till att uthärda de hemska erfarenheter, bestående i att bli draget fram för sina anklagare, dömd till döden, slagen och hängd uppå ett kors.

Under allt detta var Jesus lugn och fridfull, ödmjukt underkastande sig sin Faders vilja. När han blev tillfrågad av Översteprästen om han var Guds Son, var han frimodig i sin bekännelse av den Sanning, vilken han visste skulle besegla hans dödsdom, så långt som det berodde på Israels religiösa ledare. "Du har själv sagt det", var Jesu svar till Översteprästen på dennes fråga: "är du guds Son?" När Jesus senare blev tillfrågad av Pilatus om han var en konung, svarade Jesus: "Ja, därtill är jag född och därtill har jag kommit i världen, att jag skall

vittna för sanningen. Var och en som är av sanningen, han hör min röst." (Joh. 18: 37). Jesus visste att med hänsyn till denna sanningsbekännelse, så kunde Pilatus inte göra någonting för att rädda hans liv, ty Jesu fiender skulle pressa saken så, att det kunde betraktas såsom förräderi mot den Romerska styrelsen.

Ännu, under det att Jesus hängde på korset, uthärdade han de mest kvalfulla lidanden, men var dock stilla och lugn samt samlad för ett sista tillfälle att vittna om RIKETS EVANGELIUM. När den ene av de ogärningsmän, som hängde på var sin sida om Jesus på korset, bad honom: "Jesus, tänk på mig, när du kommer i ditt Rike", så blev svaret: "Sannerligen säger jag dig i dag, du skall vara med mig i paradiset". (Luk. 23: 42—43). Jesus visste att, — ehuru denna världens furste, satan var framgångsrik i att bringa honom (Jesus) på korset, så skulle dock det gamla löftet om Messias-Rikets upprättande gå i uppfyllelse, och att sedan "alla jordens ändar skola tänka därpå och omvända sig till Herren". (Ps. 22:28). Jesus visste, så som det hade förutsagts, att den tiden skulle komma då Han, — som den store Löftets Messias — skulle regera över folken. (Ps. 22: 29—32).

Men under det Jesus hängde på korset kom det över honom en känsla av — inte blott att han saknade mänskliga vänner, från vilka han kunde vänta sig sympati och tröst, — att nu hade också hans Himmelske Fader övergivit honom. Kännedomen härom måtte ha nått honom genom den profetiska bönen i Psalm 22: 1—3 och i de händelser som ägde rum under det att han hängde på korset, varom den 19. de versen skildrar i följande ord: "De skifta mina kläder mellan sig och kasta lott om min klädnad."

När dessa ord gingo i bokstavlig uppfyllelse ropade Jesus till sin Himmelske Fader: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" (Ps. 22:1).

Den citerade psalmen fortsätter att beskriva de tankar och böner från Jesus, när han hängde på korset, ehuru han tydligen var för svag för att yttra hörbart mer än orden i den första versen.

I sin bön till sin Himmelske Fader är Jesus dock representerad i följande ord i Ps. 22: 5—9: "På dig förtröstade våra fäder, de förtrös-

tade, och du räddade dem. Till dig ropade de och blevo hulpna, på dig förtröstade de och kommo icke på skam. Men jag är en mask och icke en människa, till smälek bland män, föraktad av folket. Alla som se mig bespotta mig, de spärra upp munnen, de skaka huvudet: Befall dig åt Herren. Han befrie honom, han rädde honom, ty han har ju behag till honom."

Dessa profetiska ord, som nu citeras, gingo i bokstavlig uppfyllelse när Jesus hängde på korset, vilket tydligt framgår av Matt. 27: 39—43. När Jesus hörde detta så kunde han inse, att han för ögonblicket var övergiven av sin Himmelske Fader. Under sin dödskamp fortsatte Jesus att i sin själ och kropp bedja: "Jag är lik vatten, som utgjutes, alla mina ben hava skilts åt, mitt hjärta är såsom vax, det smälter i mitt liv. Min kraft är förtorkad och lik en lerskärva, min tunga låder vid min gom, och du lägger mig i dödens stoft. Ty hundar omgiva mig, de ondas hop har kringränt mig, mina händer och fötter hava de genomborrat." (Ps. 22: 15—17).

Den Himmelske Fadern fortsatte dock inte att fördölja sitt ansikte från sin älskade Son. Under det att Jesus till fullo intog syndares plats i döden, var det nödvändigt för Fadern att tillfälligtvis undandraga sin ynnest från Jesus, just så som Herren hade gjort det med den fallna människan. Men innan slutet kom, så insåg dock Jesus att hans Fader bistod honom. Detta framgår av Ps. 22: v. 24—25: "I som frukten Herren, loven honom, ären honom, all Jakobs säd, och bäven för honom, all Israels säd. Ty han föraktade icke den betrycktes elände och höll det icke för en styggelse. Han fördolde icke sitt ansikte för honom, och då han ropade till honom, hörde han det."

Ja, när slutet kom, såg Jesus åter leendet på sin Faders ansikte, och i tro och förtröstan kunde Jesus säga: "Fader, i dina händer befaller jag min ande." (Luk. 23: 46), Jesus hade blivit ledd till offerdöden såsom ett lamm för att slaktas, och nu var hans offer fullbordat. Det antitypiska Påskalammet hade blivit slaktat, och när vi nu åter taga del uti emblemen, vilka symbolisera Hans brutna och utgivna kropp och Hans utgjutna blod, så kan vi med tacksamhet uppskatta kärleken, som till så stora kostnader beredde åt oss Återställelse och Liv.

DET SOM ÄR BAKOM ELLER ÅTERSTÅR.

Under det att vi kunna glädja oss åt att Jesu personliga lidande fullbordades på Golgata för mer än nitton århundraden sedan, vill Åminnelsemåltidens emblem (symboler) påminna oss om, att vi själva ännu inte har fullbordat vårt offer, och att det är vår förmån att uppfylla det som ännu återstår av Kristi lidande. (Se Kol. 1: 24.) Men att minnas Honom såsom vårt Föredöme i Trohet under vårt lidande skulle bli en sporre för oss att följa Jesus i fortsättningen. Paulus skrev: "Ja, på honom, som har utstått så mycken gensägelse av syndare, på honom mån I tänka, så att I icke tröttnen och uppgivens i edra själar. Ännu haven I icke till blods stått emot i eder kamp mot synden." (Hebr. 12: 4—5).

Denna Pauli förklaring, att vi ännu inte ha stått emot ända till blods, är ett bildligt sätt att säga, att vi ännu inte har helt och fullt givit ut våra liv, ännu inte varit trogna ända intill döden, såsom Jesus var det. (Upp. 2:10). När vi jämföra oss själva med Jesus så inse vi huru litet vi hava lidit och lida. Detta är till en del orsaken till världens förändrade hållning mot dessa, vars religiösa tro inte vill underkasta sig dem, vilka i allmänhet betraktas såsom varande ortodoxa. Naturligtvis finns det ännu sådana som skulle önska tillämpa dödstraffet på "kättare", om de kunde få myndigheternas medverkan.

Denna Minneshögtid är en värdefull tid till att åter undersöka vår egen ställning. Betrakta vi våra förmåner till att offra så troget och uppriktigt som vi ämnade att göra, när vi först inträdde på den smala vägen? Eller har vi ovetande, kanske tagit en lättare väg? När vi betrakta Jesus under denna Minneshögtid, komma vi alla att önska slå fast, att vi äro bland dem som fortsätta att frivilligt offra på altaret oavsett vad det kommer att kosta oss med hänsyn till besvär, trötthet, missförstånd och även lidande, snarare än att vänta på omständigheter som rycker från oss det, som vi offrade åt Herren vid vår invigning.

Dessa tankar kommer naturligtvis i vårt sinne när vi betrakta och "tänka på Honom, som har utstått så mycken gensägelse av syndare." Det är blott de, som "hålla ut intill änden" vilka komma att mottaga "den fulla frälsningen". "I behöven ju ståndaktighet" skrev Paulus,

"för att kunna göra Guds vilja och få vad utlovat är." (se Hebr. 10:36). Aposteln Jakob skrev: "Salig är den man, som är ståndaktig i frestelsen, ty när han har bestått sitt prov, skall han få livets krona, vilken Gud har lovat åt dem som älska honom". (Jak. 1:12).

De Hebreiska Bröderna "uthärdade ståndaktigt mången lidandets kamp, sedan de hade blivit upplysta. (Hebr. 10:32). Men detta var icke nog. Vår första kärlek och nit för Herren och för Hans tjänst skulle fortsätta dag efter dag, år efter år, ja, "intill döden." "Låt oss inte förtrötta" — skrev Paulus — att göra vad gott är, ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd." (Gal. 6:9). Att betrakta Jesus och hans motstånd emot syndare, vilka han tåligt uthärdade, skulle göra mycket för att hindra oss att bli trötta och "uppgivas i våra själar."

TIDEN ÄR KORT.

Alla de, som äro upplysta av den närvarande Sanningen, veta att vi nu leva i "ändens tid", när Mästaren åter är närvarande såsom den store Huvud1skördemannen uti Skördearbetet. *Vi har till och med nått slutet av denna tidsålders avslutningsår.* Hur många flera år vi få förmånen att deltaga i Minnes-emblemen veta vi ju inte, men vi kunna vara förvissade om att "vårt hopps fullbordan" är nära. Medvetandet om detta skulle förläna en ökad betydelse åt detta års ÅMINNELSE-MÅLTID och komma oss att fördubbla våra strävanden under veckorna, som ligga framför oss, till att betrakta Honom och att bli Honom lik.

När Jesus instiftade Åminnelse-måltiden (Nattvarden), sade han till sina lärjungar: "Härefter skall jag förvisso icke mera dricka av det som kommer från vinträd, förrän på den dag, då jag dricker det nytt med eder i min faders rike." Då kommer det, naturligtvis, att bli en bägare av oblandad glädje för alla, när offrandet och lidandet för Kristus är avslutat. Jesus var själv förtrogen med detta slutliga resultat av glädje och triumf. Uti en annan profetisk bön representeras

Jesus såsom sägande till sin Himmelske Fader: "Du skall kungöra mig livets väg, inför ditt ansikte är glädje till fyllest, ljuvlighet i din högra hand evinnerligen." (Ps. 16:11).

Detta välsignade hopp om att faktiskt få vara i Faderns närvaro, utgjorde en orsak till glädje, som satte honom i stånd till att uthärda. Vi se detta utav Hebr. 12: 1—2 av bl. a. följande: "Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, på honom som, i stället för att taga den glädje, som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet, och som nu *sitter på högra sidan av Guds tron*". Jesus lovade: "Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, liksom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron". (Upp. 3:21). Detta är en "glädje" som ligger framför oss, och vilken kraftig sporre till fortsatt trohet skulle den inte kunna bli för oss. Och betänk att *den*, som skulle komma, har kommit, och tiden är nära — SÅ MYCKET NÄRA — NÄR VI SKOLA SE HANS ANSIKTE. Johannes skrev: "Vi skola se honom sådan han är." (1. Joh. 3: 2).

Vilken härlig morgon av glädje det kommer att bli i motsatt till våra nuvarande erfarenheter av lidanden. Och när vi ha inträtt uti Hans närvaro med glädje och få taga del av glädjebägaren uti Hans Rike, hur *lätta* komma inte då våra närvarande prövningar att synas oss, när vi betrakta dem från vår *då upphöjda* och härliga ställning.

I den mån vi betänka "den härlighet som skall följa" på våra nuvarande förmåner att få lida med Kristus, kunde vi nästan vilja bedja Herren att påskynda den tiden. Då vi veta att Han har sin "rätta tid", och att han också vet bäst vilka erfarenheter som vi äro i behov av, vilka tålamodsprov och beslut som äro nödvändiga till att förbereda oss till att intaga den plats, som Jesus berett åt oss, då vill vi säga till våra lidande och längtande hjärtan: "Var lugn och vila i Han vilja, förvissad om att den tid, som bestämts av den gudomliga viljan, är bäst."

INTE ENSAM.

Vi hava sett att Jesus uthärdade dessa grymma prov ensam — så långt mänsklig förståelse och sympati angår- och under en kort tid även utan trösten från sin himmelske Fader. Men det är olika med oss. När en liten grupp av Herrens invigda folk kommer tillsammans för att PÄMINNNA SIG HONOM, då kommer varje broder och varje syster att erfara en känsla av gemenskap, av broderlighet, intresse och sympati, vilket skulle bli en stor stimulans för oss alla. Ja, även de som äro isolerade och ensamma på olika platser komma att förnimma, att de äga Bröder och Systrar på andra platser, vilka tänka på och bedja för dem.

Vilken stor välsignelse är inte detta. Jesus gav oss det rådet att "vi skulle älska varandra såsom Han älskat oss." Men just såsom deltagare i Åminnelseens emblem, — vilka endast äro symboler på vad Kristi offer betyder för oss, och vår förmån att få dö med Honom, — så är det också med denna välsignade enhet och harmoni i det intresse som råder mellan Bröderna. Må då Åminnelse-måltiden bli en tid till att vi förnya vår bestämmelse att lägga ner våra liv för bröderna, och att mera än någonsin förut värdera det oskattbara arvet av gemenskapen med varandra till glädje under Tabernakel-tiden i köttet.

Förmånen av att få lägga ned våra liv för bröderna behöver inte betyda några större uppvisningar av offer, utan snarare ett troget bruk av de små tillfällena till att tjäna när och på det sätt som är mest lämpligt och av behovet påkallat. Vi kunna alla samverka i dessa allmänna försök till att trösta bröderna runt hela världen, och vi skulle också bli i stånd till att tala tröstande och vänliga ord och utföra små handlingar av vänlighet och viska böneord till förmån för dem, som vi veta *nu* undergår särskilt svåra prövningar. Det är i sådana tider som "de vänliga sinnenas gemenskap" betyder så mycket.

GLÄDJE FÖR VÄRLDEN.

Uti den tjuogoandra psalmen, — i vars första vers Jesus yttrade med hög röst, — när han hängde på korset: — "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig" — visas uti verserna 27—29 att resultatet av

DE KRISTNAS RÄTTA INSTÄLLNING.

Slutet av församlingens prövning närmar sig, och det återstår icke mycket tid för oss i Kristi skola. De heliga skola snart intaga platserna som världens domare. Skola vi vara bland dessa? Må vi uppmuntra varandra till trohet. Låt oss giva noga akt på Guds ord, på det vi må bliva mer och mer lika vår Fader i himmelen. Låt oss älska de ting, som äro samma, rätta, ädla, gudlika. Låt oss avstå från allt annat för att vinna de himmelska tingen. Vi kunna icke fasthålla vid våra egna rättigheter i världen, vi avstodo från dessa när vi gävo oss själva åt Herren. Det gives kanske tillfällen, då vi kunde protestera som Jesus gjorde då Han blev slagen. Men Han hämnades inte, ej heller sökte Han vedergälla ont med ont. Och såsom Han vandrade så böra även vi vandra. Den, som vi skola behaga, som vi ha att göra med, och som vi älska mest av allt är Herren. Vi *önska* göra Hans vilja. Låt oss göra det bästa vi förmå för våra bröder. Låt himmelsk visdom vara vår vägvisare. Låt oss troget efterfölja Jesus på den smala vägen, hur än andra omkring oss må handla, och snart skola vi höra Hans ljuvliga ord; "*Väl gjort*". *Utdrag ur V. T. n:r 11. 1916.*

LÄNGTAN.

*O, vi längta se din ära
fylla hela denna jord!
Falska läror, seklers vantro
flykta för ditt sanningsord.
Länge skall ej Sion bida,
snart fullbordat är dess lopp.
Snart dess kröningsdag inbryter —
underbara, sälla hopp!*

Skulle, mot förmodan, någon försening med utsändandet av detta n:r ske, är orsaken redaktörens inträffade sjukdom.